

Un cop a Granollers, ho vaig comentar amb el senyor Antoni Colomer i Canals, rellotger i gran caçador, (Pare del meu amic Esteve Colomer i Brossa) qui em va fer una explicació de les costums d'aquestes perdus, puntualitzant-me que més avall –em sembla que em va dir– dels 1.700 metres no hi baixen.

L'Amadeu, més pragmàtic que jo, va fer el comentari que rostida, deuria haver estat molt bona... Potser sí. Però personalment no soc partidari de la caça encara que els entesos diguin que la carn és més gustosa. Prefereixo la carn de xai, tendre; el filet o l'entrecot de vedella, tendre; i el pollastre –els animals de ploma– tendres.

Per als qui els hi agrada, diuen que, en un pollastre tendre fins els ossos son bons... Jo no arribo a tant.

Anem fent pla i avall. Ja som al Coll de la Creu de Maians. Dels insectes –les llagostes– ja fa estona que no en veiem. Els hem deixat enrera.

Les noies, ja assossegades, estan embrancades en una conversa que deu ser molt interessant. Tal és la passió que hi posen, que les tres parlen a la vegada. Ignoro si cap d'elles escoltava a les demés. Aquest diàleg a tres a la vegada l'he observat en altres ocasions. Sempre ha estat un misteri que no sé si té solució. La Naturalesa, per a mi, té coses inescrutables. Comprendre que tres senyores puguin parlar a la vegada i que es quedin tan satisfetes, la veritat, confesso que no ho entenc...

Arribem al Restaurant de la Collada de Tosses. Esperava amb delit arribar aquí. Podem seure, beure, menjar i descansar. Son prop de les quatre de la tarda. Hem sortit de Núria que eren dos quarts de vuit del matí.

Seure i descansar!

I la represa?. No convindria estar massa temps asseguts.

No hi vàrem estar massa, però tot i així, al posar-me en marxa, ja vaig notar fiblades al ventre de les cames i a les cuixes. Mentre estàvem caminant ja vaig notar un cert cansament, però després d'haver reposat l'estona que vàrem fer-ho, va aflorar la fatiga i conseqüentment el cruiximent de les cames. No sé perquè, però em van començar a fer mal les soles dels peus.

La baixada fins a La Molina va ser un suplici. En Caballeria ja s'havia ocupat d'encarregar habitacions a la Fonda que tenia el noi gran de Can Fontdevila, a La Molina. Un cop arribats, la primera cosa que vaig demanar va ser poder-me dutxar amb aigua calenta. No sé l'estona que vaig estar sota la pluja d'aigua. Va ser un magnífic sedant.

Per sopar ens van donar una sopa que, amb la seva escalfor va resultar un bon tonificant. Aquella nit vaig dormir d'una tirada, vuit o nou hores.

Quan em vaig despertar i llevar, l'Amadeu i les tres noies ja havien marxat... cap al Puig Llançada i Castellar de n'Hug. Estava convingut que jo em quedaria a La Molina on esperaria el tren amb el que pujarien des de Granollers, la meua esposa Maria Rosa i els nostres fills Magda i Miquel.

Un cop arribat aquest, m'hi vaig incorporar i tots quatre vam seguir fins a Puigcerdà. A la capital de la Cerdanya vam agafar el cotxe de línia que va fins a la Seu D'Urgell i vam baixar a Martinet. La nostra arribada va coincidir, en el temps, amb que després de demanar allotjament en una pensió, fos l'hora de dinar.

A la tarda vam passejar pels vols de Martinet i ens vam preocupar perquè el taxista que disposava d'un tot terreny ens pugés fins on poguéssim, més amunt d'Arànser.

Tenia compromès el viatge del matí de demà. No hi va haver altre solució que esperar vint-i-quatre hores més.

Vam aprofitar el matí del dia d'espera remuntant una mica el torrent Capistol on gaudint de la presència de truites de riu en aquell rierol d'aigües nítides, era tot un espectacle beure-les nedar...

A la tarda el passeig va ser seguint el Segre fins que quan la tarda ja s'acabava vam tornar a la pensió. Aprofitem l'espera d'abans de sopar per repassar la ruta que tenim de seguir demà. Consultem, una vegada més, la Guia del Centre Excursionista de Catalunya sobre la Cerdanya, editat conjuntament amb l'Editorial Montblanc, del Granollerí Dr. Josep Ma Puchades i Benito, guia quins autors del text són el matrimoni Agustí Jolis i Ma Antònia Simó i la cartografia del Dr. Puchades ex col·laborador de l'Alpina.

(Precisament les primeres edicions de la Guia Cartogràfica del Montseny de l'Alpina, era original del Dr. Puchades on també hi va col·laborar el Dr. Llobet).

Aprofito aquesta avinentesa per deixar constància anecdòtica que quan estaven preparant aquesta Guia del Montseny (va ser la primera de la sèrie de l'Alpina) tots dos, amb bicicleta recorrien la muntanya prenent apunts sobre el terreny per tal d'explicar amb el màxim de detall possible, les referències de la zona –masies, camins, graus, torrents, fonts, etc.– i les corresponents disquisicions sobre vegetació, la constitució del terreny, les vies de comunicació, etc.)

Acabat el referit repàs, ens reafirmarem en no variar el projecte que ja havíem adoptat inicialment. Després d'Arànser començaríem la caminada –segons la Guia del C.E.C. 3 hores i 10 minuts– fins als Estanys de la Pera, on hi passaríem dos dies i mig en aquells –llavors– bucòlics paratges. Encara que nosaltres no ens vam subjectar a l'horari indicat, alentirem el pas i férem parades, l'excursió va valer la pena.